

Toneelrecensies, theaterverhalen, en andere stukken van toneelrecensent RiRo

Recensie: Hamlet 0.2 van Jan Decorte/Bloet

HAMLET 0.2

JAN DECORTE / BLOET

Door Piet van Kampen, gezien 31 oktober 2018

Zoals hij dat ook deed met andere klassiekers, ontbeende Jan Decorte in zijn eerdere vier bewerkingen van *Hamlet* de tekst om er vervolgens een poëtische herschrijving van te maken. Nu, de vijfde keer dat hij Shakespeare's *Hamlet* onder handen neemt, gaat hij op een andere manier te werk. In *Hamlet 0.2* integreert Decorte flarden tekst uit zijn eerdere versies in een voorstelling waarbij vooral tableaux vivant en bewegingen, en niet zozeer teksten, het verhaal vertellen.

Daarnaast switcht Decorte deze keer volledig naar het vrouwelijke perspectief. Niet de Deense prins Hamlet staat centraal maar Ophelia, de dochter van Polonius. *Hamlet 0.2* zou met die keus dus kunnen passen in de serie *Weiblicher Akt* van Maatschappij Discordia.

Aan drie zijden een lage witte wand, in het midden van de achterwand een wit urinoir, rechts een muurtje van grote witte stenen. In dat decor maken Sigrid Vinks en de stagiaires Ellis Meeusen en Lisah Adeaga (alle drie wit bepoederd en in witte onderbroeken) trage bewegingen die het midden houden tussen yoga-oefeningen en dans. Slechts af en toe neemt een van de drie het woord met een paar zinnen uit eerdere Hamlet-bewerkingen van Decorte. Zoals deze uit *Amlett* (2001):

tisof
tisni
dattist
slape
drome
sterve

Naast de speelvloer zit Decorte zelf, goudkleurige schoenen, zwarte sportbroek tot net boven de knie, zwarte bh waarvan de bandjes steeds afzakken. Na ongeveer een half uur komt hij van zijn stoel om zich te kastijden, daarna gaat hij weer zitten. Tegen het eind wordt op de achterwand op film een piëta vertoond: Decorte gedragen door Ellis Meeusen. Als iedereen gestorven is, herrijst Electra uit de dode Ophelia, een verwijzing naar Decortes versie van *Die Hamletmachine* van Heiner Müller.

De feminisering van Shakespeare's *Hamlet* zorgt voor een verfrissende blik op de klassieker, en het lijfelijke, haast rituele spel van de drie actrices is boeiend om naar te kijken. Maar het is wel heel erg geabstraheerd, deze vooral visuele bewerking van Hamlet. Voor wie het stuk niet goed kent, mogelijk niet altijd helemaal goed te volgen.

Ga voor de speellijst en voor meer informatie naar: [Bloet](#)